

FRAGMENTI IZ HISTORIJE SPORTA U GRAČANICI

Emir Tihić

RIJEČ UREDNIKA: DA BISMO TRAJNO OTRGLI OD ZABORAVA najznačajnije događaje i ličnosti iz gračaničkog sporta, oživiljeli sjećanje na istaknute sportiste, trenere, sportske radnike, sponzore i donatore, vjerne simpatizere pojedinih klubova, od ovog broja našeg časopisa uvodimo rubriku “Fragmenti iz historije gračaničkog sporta”, koju će ispisivati i “puniti” gosp. Emir Tihić, poznati gračanički sportaš, rukometni trener, sportski radnik i prvi i najstariji gračanički sportski izvještač i novinar. Iz vremena kada sam kao mlad novinar počinjao u Radio Gračanici, sjećam se njegovih sportskih izvještaja i sportskih hronika, koje je godinama redovno ispisivao i objavljivao nakon svakog sportskog vikenda u Gračanici. Njegove ocjene i komentari pojedinih sportskih događaja su se odlikovali visokim nivoom stručnosti i odmjerivosti, njegovim izvještajima se, naprosto, vjerovalo. Ali su ti izvještaji imali i jednu dimenziju više—izvjesnu, nenametljivu dozu didaktičnosti, pouke i poruke, ne samo za one “na terenu”, već i za publiku i širu javnost. Uvijek su bili pozitivni i djelovali su usmjerivački u pozitivnom pravcu, što je danas prava rijetkost u branši sportskog novinarstva. Oni su se prije objavljivanja u javnosti (na radiju ili u novinama), sjećam se, na “najdemokratskiji” način redovno provjeravali kroz pripremne razgovore i neformalne diskusije “sportskih djelatnika”, koji su bili dio atmosfere u kulturnoj gradskoj poslastičarnici kod Majstora Salima Šerifovića pred ili nakon važnijih sportskih događaja u gradu. Nema više ni majstora Salima, ni gradske poslastičarnice, nema više ni one, goto-

vo familijarne atmosfere pred važne sportske događaje, nema više tog društvenog miljea. Ko zna gdje se skupljaju danas naši sportaši i sportski radnici i da li se vode razgovori kao nekad kod Majstora u poslastičarnici na gračaničkom korzu. Ima toga još samo u nekom lijepom sjećanju ili polahko tone u maglu zaborava. Je li za sve kriva televizija, jesmo li se toliko svi izmijenili? Nešto od toga pokušat ćemo spasiti od zaborava na stranicama ovog časopisa kroz tekstove koje će ispisivati Emir Tihić.

Bez ikakvog pretjerivanja, onaj ko bolje poznaje Emira Tihića, posvjedočit će da je on danas, jedinstvena enciklopedija gračaničkog sporta—“koja hoda”. On je jedan od rijetkih entuzijasta, vječnih sportskih volontera (da upotrijebimo tu modernu riječ) i entuzijasta, koji se još uvijek, iako u zrelim poodmaklim godinama ne da “istjerati iz sporta”. Pored toga što u svojim privatnim kolekcijama ima veliku arhivu i obilje dragocjenih dokumenata i fotografija, još veću “arhivu” on nosi u svom pamćenju i sjećanju, koje ga, hvala bogu, još uvijek dobro služi. Sretna je okolnost što je gospodin Tihić bio neposredni akter ili sudionik najvažnijih sportskih događaja, drug i prijatelj najboljih sportskih djelatnika Gračanice, sudionik njihovih rezultata i uspjeha, što mnogo pamti i što mnogo zna i još sretnija što to zna, hoće i još uvijek može “baciti na papir” i složiti u zanimljivu sportsku priču, koju je putem ovih zapisa spreman podijeliti, ne samo sa svojim sagovornicima uz kafu i “evociranje uspomena”, već od ovog broja i sa čitaocima našeg časopisa. (*dr. sc. Omer Hamzić*).

O UTEMELJITELJIMA KOŠARKE U GRAČANICI (POVODOM 40. GODIŠNJICE KOŠARKAŠKOG KLUBA)

Košarka je kao potpuno nova sportska disciplina u Gračanici zvanično utemeljena 22. 12. 1971. godine na osnivačkoj skupštini Košarkaškog kluba, kojoj je prisustvovalo preko 100 ljubitelja sporta i drugih uglednih

građana iz političkog i javnog života ovoga grada. Između ostalih, ovom važnom skupu prisustvovali su sljedeći istaknuti omladinski i drugi lokalni funkcioneri: Ismet Maglajlić, predsjednik Opštinske konferencije Socijalističkog saveza radnog naroda (SSRN), Hilmo Škapur, predsjednik Opštinske konferencije Saveza omladine, Jusuf Kadić i Miralem Ustavdić, članovi Predsjedništva Opštinske konferencije Saveza omladine Gračanica i Dr. Duško Knežević, ljekar u Domu zdravlja, košarkaški trener.

Pored Odluke o osnivanju Košarkaškog kluba i Odluke da se novoosnovani klub zove Košarkaški klub “Mladost” Gračanica, usvojen je Statut Kluba i izabran prvi Upravni odbor u sljedećem sastavu: ing. Damjan Blagojević, dr. Dževad Beganović, Jusuf Kadić, Irfan Sokolović, Jasmin Hodžić, dr. Duško Knežević i Emir Tihić. Prvi Predsjednik kluba bio je ing Damjan Blagojević, a sekretar Emir Tihić.

Samo nekoliko mjeseci nakon osnivanja, Klub se prijavljuje za zvanično takmičenje i postaje član Druge košarkaške lige BiH.

Svoju prvu prvenstvenu utakmicu u ovom rangu takmičenja Klub je odigrao u aprilu 1972. godine u Sarajevu. Utakmica je izgubljena visokim rezultatom, ali će ostati zabilježena kao prva zvanična utakmica gračaničkih košarkaša. Prema sjećanju, u vođstvu puta na ovu utakmicu bili su: Hikmeta Fazlić, danas uspješan sudija Kantonalnog suda u Tuzli i Jusuf Kadić, poznati gračanički sportski radnik Jusuf Kadić, dugogodišnji predsjednik Saveza izviđača Gračanice i funkcioner ove organizacije na nivou BiH.

To, međutim, nisu bili prvi košarkaški koraci u Gračanici. Naime, u jesen 1955. i proljeće 1956. godine, na prostoru iza sadašnje zgrade Društva za tjelesno vaspitanja (DTV) “Partizana” u Gračanici, gdje je bila bašča sa voćnjakom, omladina i sportisti okupljeni u sekcije tog društva, izgradili su poligon za male sportove sa podlogom od šljake. Poligon je bio završen do 25. maja 1956. godine i na njemu je odigrana prva rukometna utakmi-

■ ZAPISNIK SA OSNIVACKE SKUPŠTINE KOŠARKAŠKOG KLUBA U GRAČANICI

ca u Gračanici. Na tom sportskom poligonu, osim rukometnih golova, bila su postavljena i dva koša. Te, 1956. godine formirana je i košarkaška sekcija pri DTV "Partizanu" Gračanica. Međutim, usljed nagle popularnosti i ekspanzije rukometa u Gračanici, koji je okupljao najveći broj mladih sportista, košarkaška sekcija se brzo ugasila, pa su i koševi uklonjeni sa sportskog poligona.

Petnaestak godina kasnije, kada je košarkaška reprezentacija Jugoslavije na Svjetskom prvenstvu, održanom 1970. godine u Ljubljani postala prvak svijeta, popularnost košarke naglo raste u cijeloj zemlji, pa i u Gračanici. U školskim dvorištima, po avlija-ma počinju se podizati improvizovani koševi i sve više djece i omladine želi da se bavi tim sportom. U to vrijeme u Dom zdravlja Gračanica dolazi na službu mladi ljekar dr. Duško Knežević, koji je tokom studija u Beogradu igrao za ekipu Košarkaškog kluba "Mladost" iz Zemuna, tada člana Druge savezne lige Jugoslavije.

Doktor Knežević je bio prvi inicijator da se u Gračanici formira i registruje Košar-

kaški klub. Njegova inicijativa naišla je na podršku, tadašnjih vodećih lokalnih političara iz Socijalističkog saveza i Saveza omladine, ali i nekih vodećih privrednika i direktora u Gračanici, među kojima je prednjačio ing. Damjan Blagojević. Kao što smo i naveli, Košarkaški klub je formiran 22. 12. 1971. godine i odmah se uključio u zvanična takmičenja. U početku je dr. Duško Knežević igrao u ekipi i istovremeno bio njen trener. Kad je stasala prva generacija gračaničkih košarkaša, obavljao je samo funkciju trenera. Ubrzo nakon toga, dr. Duško Knežević odlazi "za poslom" iz Gračanice. Mnogi su mislili da će se njegovim odlaskom Klub naći u teškoj situaciji, a neki su prognozirali i njegovo gašenje. To se, srećom, nije desilo. Jedan broj sportskih radnika koji su radili u Klubu u vrijeme dr. Duška Kneževića, a i kasnije, svojim zalaganjem nisu dozvolili da Klub dođe u krizu. Naprotiv, gračanička ekipa jedno vrijeme bila je među vodećim u Bosni i Hercegovini. Bilo je puno zaslužnih u toj sjajnoj generaciji gračaničke košarke. Vrijedi spomenuti sljedeća imena: Velija Džananović, Sead Korjanić, prof., Adem Čamdžić, prof., Osman Hasanbegović i dr. Posebne zasluge ima dr. Osman Bukvić, koji je nakon odlaska dr. Duška Kneževića, bio aktivan igrač i trener u Klubu.

Kao i svi sportski klubovi, tako je i Košarkaški klub u Gračanici imao svoje uspjehe i padove: od igranja plej ofa u Premijer ligi BiH sa Košarkaškim klubom "Bosna" iz Sarajeva, pa do današnjih "mršavih" dana—kada klub nema seniorsku ekipu. Trenutno u Klubu rade mlađe kategorije košarkaša, pod rukovodstvom dr. Osmana Bukvića. Za očekivati je da će ti mladi sportski entuzijasti uskoro vratiti staru slavu gračaničke košarke. (04. 04. 2011.)

PRVA MEĐUNARODNA UTAKMICA U GRAČANICI

U bivšoj Jugoslaviji, pa i u Bosni i Hercegovini rukomet je bio kao što je i danas jedan od najpopularnijih i najtrofejnijih sporto-

■ RK PARTIZAN GRAČANICA, PRED JEDNU UTAKMICU 1963. STOJE – SLIJEVA NADESNO: SALIH ŽUNIĆ, ČLAN UPRAVE KLUBA, PROF. SLOBODAN PETROV, AHMET ŠELO, BORO ŽUŽA, AMIR GLUŠAC, MIODRAG HADŽISTEVIĆ, HALID DURAKOVIĆ, EMIR TIHIĆ, KEMAL ŠAKOVIĆ, GOLMAN NA ODSUSTVU IZ JNA; ČUČE – SLIJEVA NADESNO: BRANKO RISTIĆ, REŠAD KAMARIĆ, HAJRUDIN HELIĆ I PREDRAG HADŽISTEVIĆ

va na ovim prostorima. Neposredno poslije Drugog svjetskog rata ekipa “Milicionara” iz Sarajeva bila je prvak Jugoslavije u velikom rukometu.

Mali rukomet, preteča sadašnjeg rukometa koji se igra u svijetu, kod nas, u Bosni i Hercegovini igra se od mjeseca marta 1953. godine, kada je u Sarajevu organizovan prvi turnir u malom rukometu. Samo tri godine kasnije, u Gračanici je formiran Rukometni klub “Partizan”, koji je djelovao u okviru Društva za tjelesno vaspitanje (DTV) “Partizan”, pa tako spada među najstarije rukometne klubove u Bosni i Hercegovini. U toku svog postojanja Klub je u više navrata mijenjao ime i trenutno nosi naziv Rukometni klub “Gračanica- Index”.

Prva rukometna utakmica u Gračanici odigrana je 25. maja 1956. godine između rukometaša Gračanice i Dervente. Pobjedili su rukometaši Gračanice kao domaćini rezultatom 16:15. Od 1962. godine, kada je u Bosni i Hercegovini formirana Republička rukometna liga Sjever i Jug, pa sve do rata 1992. godine, rukometaši Gračanice su se stalno takmičili u toj Republičkoj ligi.

Kao prvaci Bosne i Hercegovine, u sezoni 1977/78. godina igrali su u Međurepubličkoj ligi bivše Jugoslavije.

U toku 55 godina postojanja rukometnog sporta, u Bosni i Hercegovini je bilo nekoliko klubova koji su postizali mnogo bolje rezultate od rukometaša Gračanice. Tako je na primjer, Rukometni klub “Borac” iz Banja Luke bio višestruki prvak i pobjednik Kupa Jugoslavije, prvak Evrope i pobjednik IHF kupa. Rukometni klub “Željezničar” iz Sarajeva bio je prvak Jugoslavije, a Rukometni klub “Bosna” Sarajevo–pobjednik Kupa Jugoslavije. Rukometni klub “Krivaja” iz Zavidovića bio je vicešampion Prve lige u Jugoslaviji, rukometni klubovi “Bosna” iz Visokog i “Sloga” iz Doboja bili su dugogodišnji članovi Prve rukometne lige Jugoslavije, a jednu sezonu prvoligaš je bio i Rukometni klub “Sloboda” iz Tuzle.

Rukometni klubovi “Prijedor”, “Derventa”, “Goražde”, “Zenica” i “Iskra” iz Bugojna u zvaničnim domaćim takmičenjima, postizali su bolje rezultate od gračaničkih rukometaša i to kao članovi Prve B lige i Međurepubličke lige Jugoslavije. Međutim,

kada govorimo o susretima međunarodnog karaktera, osim nekoliko vrhunskih klubova iz BiH, **Rukometni klub "Gračanica" je daleko ispred mnogih drugih u Bosni i Hercegovini po broju odigranih međunarodnih mečeva** i to sa klubovima iz zemalja koje čine vrh evropskog i svjetskog rukometa.

Svoju prvu međunarodnu utakmicu, koju treba ubilježiti i kao prvi međunarodni sportski događaj u historiji Gračanice, gračanički rukometaši odigrali su 30. 06. 1963. godine sa ekipom "Slask" iz Vroclava (Poljska).

Osim te prve međunarodne utakmice u 55 godina svog postojanja Rukometni klub "Gračanica" odigrao je niz utakmica sa vrlo jakim rukometnim klubovima iz Njemačke, Francuske, Češke, Slovačke, Rumunije, Švicarske, Italije, Ukrajine, Danske i Švedske. Odigrali su i tri utakmice sa tri državne reprezentacije i to: 1986. godine u Gračanici protiv reprezentacije Japana, a prije nekoliko godina na jednom turniru u Italiji – sa reprezentacijama Italije i Brazila.

Kao prvaci Bosne i Hercegovine, 2001. godine, učestvovali su u Ligi prvaka Evrope i IHF kupu, a naredne dvije sezone, kao trećeplasirani u premijer ligi BiH, takmičili su se u IHF kupu. Na žalost ljubitelja rukometa u Gračanici, neke utakmice iz navedenih takmičenja Gračanica je, kao domaćin, morala igrati u gostima kod svojih protivnika radi nedostatka sredstava – jer svako takmičenje u Evropi iziskivalo je velika materijalna sredstva.

Kao najznačajnije, svakako su zvanične utakmice u evropskim kupovima. U ligi prvaka protivnik Gračanlijama bio je Rukometni klub "Zaporožje" iz Ukrajine. Obje utakmice, koje su odigrane u Ukrajini, gračanički rukometaši su izgubili i tako se oprostili iz daljeg takmičenja u ligi prvaka. Kao poraženi u Ligi prvaka, nastavili su takmičenje u IHF kupu i za protivnika dobili višestrukog prvaka Njemačke i prvaka Evrope "Kil" iz Hamburga. Ponovo je zbog nedo-

statka sredstava RK "Gračanica" svoju utakmicu, kao domaćin igrala u Killu. Normalno, Kill je slavio dvije pobjede, pa je Gračanica završila te, 2001. godine svoj nastup u evropskim kupovima.

U naredne dvije sezone, kao treći u prvenstvu BiH, RK "Gračanica" je u okviru kupa IHF odigrala dvije utakmice. Prvu utakmicu, kao domaćini protiv "Lugi" iz Lunda (Švedska), odigrali su u Tuzli, u sportskoj dvorani "Mejdan". Izgubivši sa 4, a u revanšu sa 2 gola razlike, ispali su iz takmičenja nakon prvog kola. Naredne godine za protivnika su imali ekipu "Alborg" iz Danske. Kao domaćin, ovu utakmicu RK "Gračanica" odigrao je u novoizgrađenoj sportskoj dvorani "Luke" u Gračanici i – slavio pobjedu. Međutim, u revanš utakmici izgubili sa većom razlikom i tako se oprostili od daljeg takmičenja.

Nakon ovog kraćeg pregleda učešća gračaničkih rukometaša u internacionalnim takmičenjima, vratimo se prvoj međunarodnoj utakmici ovog kluba, protiv "Slask-a" iz Vroclava (Poljska), koja kao **prvi međunarodni sportski susret u Gračanici** uopće, ima neki historijski značaj.

Po završetku prve sezone u republičkoj ligi BiH – Grupa sjever, u kojoj su se takmičile ekipe "Sloboda" Tuzla, Lukavac, Banovići, Bosanski Novi, Prijedor, "Mladost" Banja Luka, Teslić i Brčko, gračanički rukometaši su uspjeli ostati u tom rangu takmičenja..

Prije kraja gračanički rukometaši dobili su zvaničnu ponudu RK "Željezničara" iz Sarajeva da odigraju utakmicu sa ekipom "Slask" iz Vroclava.

Svi u Klubu bili smo prijatno iznenađeni ovom ponudom, ali smo i razumjeli zašto smo odabrani da budemo domaćini Poljacija. Ponuda iz Sarajeva došla nam je najmanje iz dva razloga. Prvo, bili smo u maloj grupi gradova sa rukometnom reputacijom, koji su imali asfaltiran rukometni teren (asfaltiranje je izvršeno 1961. godine u akciji asfaltiranja gradskih ulica) i drugo, što je prema statistikama takmičenja u Republič-

koj ligi, Gračanica imala najveću posjetu na utakmicama. Bilo je normalno da je domaćin rukometašima iz Poljske, RK "Željezničar" iz Sarajeva želio da na utakmicama njihovih gostiju bude što više gledalaca.

Poljaci su doputovali u Gračanicu 29. 06. 1963. godine, dan prije utakmice – i smjestili se u hotelu "Park". Utakmica je odigrana 30. 06. 1963. godine, sa početkom u 11.00 sati, pred oko 2000 gledalaca. Sjećam se da je dan bio veoma topao, utakmica fer i korektna – završena ubjedljivom pobjedom gostiju od 46:16. U toj historijskoj utakmici za Gračanicu su igrali: Rešad Kamarić, Halid Duraković, Boro Žuža, Branko Ristić, Ahmet Šalo, Hajrudin Helić, Ibrahim Šelo, Ekrem Ćurić, Kemal Šaković, te kao gost, Hamdija Saračević, bivši igrač RK "Borac" Banja Luka i reprezentativac Jugoslavije. Trener je bio prof. Jerko Mandurić.

Vežano za ovu utakmicu meni su u trajnoj sjećanju ostala tri događaja ili tri detalja. Prvo, oko organizacije utakmice. Ja sam tek nekoliko godina kasnije saznao da je jedan Gračanlija koji je tada živio u Sarajevu najzaslužniji što je ta utakmica odigrana. U jednom razgovoru sa dugogodišnjim sekretarom RK "Željezničara" iz Sarajeva gosp. Čedom Kezunovićem, saznao sam da je odlučujuću ulogu oko inicijative za odigravanje te utakmice u Gračanicu ima naš Gračanlija, pukovnik Salih Osmanbegović. U spomenutom razgovoru Kezunović mi je priznao da su se dugo dvoumili da li da Poljake pošalju u Gračanicu. Prvo zbog temperamentalne razlike koja je znala ponekad prelaziti dozvoljene granice i drugo, zbog nekih incidenata koji su se dešavali na rukometnim utakmicama u Gračanicu, pa ne bi bilo dobro da Poljaci ponesu loša iskustva sa gostovanjima u Jugoslaviji. Te dileme i kolebanja oko Gračanice gosp. Kezunović je slučajno predočio i svom prijatelju, Gračanliji Salihu Osmanbegoviću. Čim je shvatio o čemu se radi, Osmanbegović mu je rekao da slobodno idu u Gračanicu i da on lično garantuje da će sve biti u redu. Nakon što je gosp. Kezunović o tome upoznao Upravu svog kluba, donesena je od-

luka da se organizuje gostovanje Poljaka u Gračanicu.

Drugi detalj kojega se dobro sjećam bio je prvi nastup Ekrema Ćurića za ekipu juniora. Dan prije te utakmice dobio sam povećanu temperaturu i nisam mogao nastupiti u kipi. Pred samu utakmicu naš trener, prof. Jerko Mandurić, predložio mi je ipak da samo izađem na teren i da se slikam sa ekipom, bez namjere da me uvodi u igru. Ja sam to odbio i dao prijedlog treneru da umjesto mene, tu utakmicu odigra Ekrem Ćurić, kojemu je to bio prvi nastup za prvu ekipu.

Treći detalj koji mi je ostao u sjećanju, posebno je interesantan u današnjem kontekstu, kada je Poljska članica Evropske unije, sa visokim standardom u odnosu na Bosnu i Hercegovinu. Kad su po dolasku u Gračanicu, poljski rukometaši na našim momcima ugledali perlon košulje i majice, koje smo mi tada nabavljali u Italiji, odmah su tražili način kako da ih kupe – jer takve košulje nisu mogli naći u Poljskoj. "Padajući" na te košulje, pojedinci su za njih nudili tranzistore – radio aparate na baterije. (29. 03. 2011.)

PRVO GOSTOVANJE GRAČANIČKIH RUKOMETAŠA U FRANCUSKOJ – INICIJATIVA DINE ČOLIĆA

Početkom avgusta 1975. godine u Rukometnom klubu u Gračanicu počeli smo pripreme za narednu rukometnu sezonu. Predsjednik Kluba bio je Nesib Džaferović, direktor Kluba bio je profesor francuskog jezika Vlatko Kraljević, a ja sam obavljao funkciju trenera. Tih dana na godišnji odmor iz Francuske došao je Dino Čolić. Kao i ranijih godina, odmah po dolasku, pojavio se u našem klubu. Od njega smo saznali da je u Francuskoj angažovan kao rukometni trener u *Union Sportive Orleanese* iz Orleana i da ima želju da uspostavi sportske odnose ovog kluba sa Rukometnim klubom iz Gračanice. Mi u klubu smo prihvatili ovaj prijedlog, ali, da budem iskren – u početku ga nismo ozbiljno shvatili, jer smo Dinu doživljavali kao čovjeka ve-

selog i šaljivog duha, pa smo tako i njegov prijedlog prihvatili više kao šalu.

Dino je proveo taj godišnji odmor u svojoj Gračanici, vratio se u Francusku i mi smo ubrzo zaboravili taj njegov prijedlog za uspostavu saradnje sa Rukometnim klubom iz Orleana. Međutim, ubrzo je na klupsku adresu stiglo zvanično pismo Rukometnog kluba *Union Sportive Orlean* u kojem Francuzi nude sportsku saradnju i pozivaju nas da gostujemo kod njih početkom mjeseca novembra kao učesnici turnira koji su organizovali u čast Nacionalnog praznika Francuske. Svi mi u Klubu prihvatili smo sa radošću taj poziv. Da bismo ga i realizovali, bila nam je potrebna saglasnost društveno-političkih organa općine Gračanica i Rukometnog saveza BiH. Moram reći da nismo imali posebnih problema pri kompletiranju sve te “papirologije”. Tek kada smo je izganjali, počeli smo sa ozbiljnim pripremama za to prvo gostovanje jedne sportske ekipe iz Gračanice u inostranstvu. Osim zvaničnih “struktura”, za ovo gostovanje naš klub je dobio podršku od mnogih privrednih subjekata u Gračanici. Najveću pomoć dobili smo od preduzeća “Alhos” Sarajevo – pogon u Gračanici, čiji su nam radnici skrojili odijela za ekipu i obezbijedili nam klupske uniforme. Potpuno spremni, na put u Francusku, “ekspedicija” od 21 člana (ekipa i rukovodstvo Kluba) krenula je 8. novembra 1975. godine, autobusom do Slavenskog Broda, a odatle vozom Beograd – Pariz, prema Francuskoj. S obzirom da je to bilo prvo gostovanje u inostranstvu jedne sportske ekipe iz Gračanice, mi u Klubu smo se pribojavali kako će se naša ekipa ponašati, da li će biti kakvih incidenata, što je tada bilo uobičajeno prilikom gostovanja naših sportskih ekipa ne samo u inostranstvu, nego i u vlastitoj zemlji. Međutim, naša strahovanja bila su nepotrebna. Zahvaljujući Dini Čoliću, gostovanje je besprijekorno organizovano i proteklo. Primljeni smo jako dobo, izvan svih naših očekivanja, a ponašanje svih iz naše ekipe bilo je dostojanstveno. Turnir je održan u dvorani

u Orleanu koja prima 7.000 gledalaca, a izgrađena je povodom održavanja Juniorskog evropskog prvenstva u košarci 1973. godine. Da podsjetim: prvak tog prvenstva bila je Jugoslavija, a nastupali su naši, kasnije proslavljeni košarkaški asovi: Delibašić, Kićanović, Šolman, Kapidžić i drugi. Na spomenutom rukometnom turniru u Orleanu nastupile su sljedeće ekipe: Gračanice, naši domaćini *U.S. Orlean, E.C. Orlean* i *Sully-sur-Loire*. U prvoj utakmici, na otvaranju turnira pobijedili smo naše domaćine *Union Sportive Orlean*, a u finalu sa rezultatom 18 : 9 ekipu *Sully-a*. Pehar našoj ekipi za osvojeno prvo mjesto predao je predsjednik *U.S. Orlean*, gospodin Pierre Pons. Za vrijeme boravka u Francuskoj, osim učešća na turniru, bilo je i niz posjeta, obilazak značajnih kulturnih i historijskih znamenitosti, posjeta kraljevskom dvorcu Schambro, posjeta Robnoj kući. Gradonačelnik Orleana gospodin Rene Thinat, koji je inače bio i ministar u vladi De Gola, organizovao je svečani prijem. Posjetili smo i općinu Fleury les Aubrais, gdje nas je primio načelnik gosp. Andre Chene. (...)

Nakon povratka iz Francuske, odmah smo počeli pripreme za organizovanje prvog inter-nacionalnog rukometnog turnira, zakazanog za 7. april 1976. godine u povodu Dana oslobođenja Gračanice, na kome je bilo planirano da učestvuju naši gosti iz Francuske u uzvratnoj posjeti Gračanici. Pripremajući organizaciju turnira i prvo gostovanje Francuza, bili smo zabrinuti kako uzvratiti gostoprinstvo koje smo mi imali prilikom našeg gostovanja u Francuskoj. Turnir, održan 7. aprila 1976. godine protekao je u najboljem redu. Gosti iz Francuske bili su zadovoljni prijemom, što nam je pred njihov povratak potvrdio i naš Dino. Taj prvi internacionalni rukometni turnir u Gračanici ostao je upamćen i po tome što su tada u Gračanici odigrane prve rukometne utakmice pod osvjetljenjem...

(*Inserti iz sjećanja Emira Tihica, u spomenknjizi Dine Čolića “Moje dvije domovine”, Gračanica 2011., str. 72.*) ♦

